

Α΄ Βα
κεφ. 17

Δαβίδ καί Γολιάθ (28η Ὀκτωβρίου)

Θυμάστε, παιδιά, τόν **Δαβίδ**, τό παιδί πού ὕμνουσε μέ τό **ψαλτήρι** του τόν Θεό; Ὁ Θεός βραβεύοντας τήν πίστη του ἐπιτέλεσε πολλά θαυμαστά στή ζωή του: ἀπό βοσκό τόν ἔκανε ἔνδοξο βασιλιά τοῦ Ἰσραήλ, καί ἀπό νεαρό παλικάρι τόν ἀνέδειξε ἐθνικό ἥρωα. Πῶς; Θά τό δοῦμε σήμερα στήν ἱστορία πού θά σᾶς διηγηθῶ.

Στήν ἐποχή τοῦ Δαβίδ -γύρω στό **1.000 π.Χ.**- ἓνας πολύ ἄγριος λαός, οἱ **Φιλισταῖοι**, κήρυξαν πόλεμο ἐναντίον τῶν Ἰσραηλιτῶν. Ὅσοι γνώριζαν τούς Φιλισταίους ἔτρεμαν γιά τή δύναμή τους, τήν ἀγριάδα τους, τό πλῆθος τους! Ἔτρεμαν, γιατί ἐκτός ἀπ' ὅλα αὐτά, ἦταν καί πολύ καλά ὀπλισμένοι.

Στόν πόλεμο αὐτό πῆγαν καί τά τρία μεγαλύτερα ἀδέρφια τοῦ Δαβίδ. Ὁ ἴδιος, σάν πιό μικρός, ἔμεινε πίσω κοντά στόν γέροντα πατέρα του, τόν **Ἰεσσαί**.

«Δαβίδ», τοῦ εἶπε μιά μέρα ὁ Ἰεσσαί, «πάρε ἀπό τά ἀγαθά μας - ψωμί καί τυρί- νά πᾶς σι' ἀδέρφια σου, νά δεῖς τί κάνουν, μήπως κάτι χρειάζονται».

Μέ προθυμία δέχτηκε τό καλό αὐτό παιδί νά κάνει ὅ,τι τοῦ εἶπε ὁ πατέρας του. Ἀλλά καθῶς ἔφτασε στό στρατόπεδο, τί νά δεῖ;

Τά δύο αντίπαλα στρατεύματα ήταν παραταγμένα γιά μάχη, τό ένα απέναντι από τό άλλο. Ἀλλά από τή μεριά τῶν Φιλισταίων ξεπρόβαλε ἕνας γιγαντώσωμος ἄνδρας, περίπου δυόμισι μέτρα ὕψος, ὀπλισμένος σάν ἀσπας (δείχνουμε τήν ἀντίστοιχη εἰκόνα, βλ. *Η ΒΙΒΛΟΣ*, ἐκδ. *Ι. ΣΙΔΕΡΗ*, σ. 235). Φοροῦσε περικεφαλαία καί ἡ πανοπλία του ἦταν πολύ βαρειά, κατασκευασμένη ἀπό χαλκό καί σίδηρο. Μόλις τόν ἀντίκρισαν οἱ Ἰσραηλίτες, τούς ἔπιασε πανικός. Σαράντα μέρες τώρα, πρῶι κι ἀπόγευμα, ἐμφανίζοταν γιά νά τούς προκαλεῖ, νά τούς προσβάλλει, νά τούς χλευάζει.

Βροντερή καί τρομακτική ἀκούστηκε κι ἐκείνη τήν ὥρα ἡ φωνή του: «Γιατί παραταχτήκατε γιά πόλεμο απέναντί μας; Διαλέξτε ἕναν ἄνδρα ανάμεσά σας κι ἄς ἔρθει νά ἀναμετρηθεῖ μαζί μου! Ἄν μπορέσει νά μέ νικήσει, θά γίνουμε δοῦλοι σας. Ἄν ἐγώ τόν νικήσω, θά γίνετε ἐσεῖς δοῦλοι σέ μᾶς. Ἐμπρός, λοιπόν, δώστε μου ἕναν δικό σας νά μονομαχήσουμε οἱ δυό μας!». Μιλοῦσε ὁ **Γολιάθ** -ἔτσι ἦταν τό ὄνομά του- γεμάτος ἀλαζονεία καί περιφρόνηση γιά τόν ἰσραηλιτικό λαό.

Ὁ Δαβίδ δέν ἄντεχε ἄλλο νά τόν ἀκούει: «Ποιός εἶναι αὐτός πού τολμᾷ νά προσβάλλει ἔτσι τόν στρατό τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ;», εἶπε μέ ἀγανάκτηση καί θάρρος.

Καί νά ἴτος μπροστά στόν βασιλιά Σαούλ!

«Μή φοβᾶσαι, βασιλιά μου, ἐγώ ὁ δοῦλος σου θά πάω νά πολεμήσω μ' αὐτόν τόν ἀσεβῆ Φιλισταῖο», τοῦ λέει μέ ἀπίστευτη τόλμη.

Ὁ βασιλιάς στήν ἀρχή τά ἔχασε. Ἐνα τόσο νεαρό παλικάρι νά τά βάλλει μ' ἕναν γίγαντα; Ὅχι, δέν μπορούσε νά τό ἐπιτρέψει.

Ὁ Δαβίδ ὅμως ἐπέμενε τόσο, πού ἦταν ἀδύνατο ὁ βασιλιάς νά τοῦ ἀρνηθεῖ. Ὑποχώρησε καί τοῦ ἔδωσε τήν ἄδεια. Ἐδωσε μάλιστα ἐντολή νά τοῦ φορέσουν τήν πανοπλία του.

Μά μέ τή βαρειά πανοπλία τοῦ βασιλιά, ὁ καημένος ὁ Δαβίδ ἦταν ἀδύνατο νά κάνει τό παραμικρό βῆμα. Τί μ' αὐτό; Δεῖτε καί καμαρῶστε τό παιδί τοῦ Θεοῦ! Πετάει κατάχαμα τήν πανοπλία πού τόν

ἐμποδίζει. Παίρνει γιά μοναδικό του ὄπλο τή σφεντόνα του. Διαλέγει καί πέντε λείες πέτρες καί τίς βάζει στό σακί του, πού πάντα τό κουβαλοῦσε μαζί του. Κι ἔτσι ξεκινᾷ νά ἀναμετρηθεῖ μέ τόν γιγαντόσωμο Γολιάθ.

Μά δέν φοβάται; Ἄοπλος σχεδόν θά τά βάλει μέ τόν γίγαντα Φιλισταῖο; Ναί, δέν δειλιάζει ὁ Δαβίδ. Ἔχει ἓνα ὄπλο μέ τό ὅποιο κατατροπώνει καί τόν ἰσχυρότερο ἀντίπαλο. Τό εἶχε δοκιμάσει ἐκεῖ στά βοσκοτόπια, ὅταν κινδύνεψε ἡ ζωή του ἀπό τά θηρία. Ποιό εἶναι τό ὄπλο του; **Ἡ πίστη σόν Θεό.**

Ὁ Δαβίδ πιστεύει ὅτι ὁ Θεός του εἶναι ἀληθινός καί παντοδύναμος. Τόν ἐμπιστεύεται. Εἶναι βέβαιος ὅτι δέν θά τόν ἀφήσει ἀβοήθητο. Τόσες φορές τόν γλύτωσε στά δάση καί στά βουνά ἀπό τ' ἄγρια θηρία. Καί τώρα, λοιπόν, θά εἶναι μαζί του. Κι ἐφόσον ἔχει μαζί του τόν παντοδύναμο Θεό, ποιόν νά φοβηθεῖ;

Οἱ Ἰσραηλίτες παρακολουθοῦν μέ κομμένη τήν ἀνάσα. Αὐτό πού πάει νά κάνει ὁ Δαβίδ εἶναι πάνω ἀπό τή λογική. Θά τά καταφέρει;

Σάν εἶδε ὁ Γολιάθ τό μικρόσωμο παλικάρι, ἄρχισε νά τόν καταριέται καί νά βλασφημᾷ τόν Θεό.

«Γιά σκυλί μέ πέρασες καί ἦρθες νά μέ χτυπήσεις μέ πέτρες;», τοῦ εἶπε εἰρωνικά.

Ἀλλά, γιά ν' ἀκούσουμε! Κάτι λέει κι ὁ Δαβίδ, καί ἡ φωνή τοῦ εἶναι τόσο γενναία καί σταθερή: «Ἐσύ θά πολεμήσεις ἐναντίον μου μέ τά ἰσχυρά σου ὄπλα, ἐγώ ὅμως θά σέ πολεμήσω μέ βοηθό μου τόν ἴδιο τόν Θεό. Θά σέ νικήσω καί θά καταλάβουν ὅλοι ποιός εἶναι ὁ ἕνας καί ἀληθινός Θεός, ὁ Θεός τοῦ Ἰσραήλ».

Ὁ Γολιάθ δέν πιστεύει σ' αὐτιά του. Γιά δές θράσος αὐτός ὁ μικρός!... Καημένε Γολιάθ! Δέν γνωρίζεις τόν ἀληθινό Θεό, πού ἔχει τή δύναμη νά προστατεύει καί νά ὑπερασπίζεται τά δικά Του παιδιά. Δέν ξέρεις πώς ἡ καρδιά τοῦ Δαβίδ εἶναι γεμάτη ἀγάπη γιά τόν Θεό καί γιά τήν πατρίδα του· πώς ὁ νέος αὐτός πού ἔχεις μπροστά σου κρύβει μία τεράστια δύναμη μέσα του, τή δύναμη πού χαρίζει ὁ

Θεός σέ ὅσους ἀληθινά πιστεύουν σ' Αὐτόν.

Προχωρεῖ, λοιπόν, ὁ Γολιάθ ἀγέρωχος ἐνάντια σὸν Δαβίδ. Μόνο νά τόν πιάσει στά χέρια του καί... Πρὶν προλάβει ὅμως, τό νεαρό τσοπανόπουλο ἀρπάζει μιὰ πέτρα μέσα ἀπὸ τό σακίδιό του, τὴ βάζει στὴ σφεντόνα του καί μέ ἀείσιο μάτι καί σταθερό χέρι τὴν ἐκτοξεύει ἐνάντια σὸν γιγαντόσωμο πολεμιστὴ *(δείχνουμε τὴν ἀντίστοιχη εἰκόνα, βλ. Ἡ ΒΙΒΛΟΣ, ἐκδ. Ι. ΣΙΔΕΡΗ, σ. 238-239)*.

Τί ἔγινε; Ἡ πέτρα χτύπησε τὸν Γολιάθ σὸ μέτωπο, τρύπησε τό κράνος του καί τὸν ξάπλωσε κάτω νεκρό. Τό θαῦμα ἔγινε. Ὁ Δαβίδ, τό γενναῖο βοσκόπουλο τῆς Βηθλεέμ, τό πιστό παιδί τοῦ Θεοῦ εἶναι ὁ νικητής!

Πανικός σὸ στρατόπεδο τῶν Φιλισταίων. Τρομαγμένοι ἀπὸ τό ἀπρόσμενο ἀποτέλεσμα τῆς ἀναμέτρησης τό βάζουν στά πόδια γιὰ νά σωθοῦν. Οἱ Ἰσραηλίτες νικοῦν τοὺς Φιλισταίους.

Τό θαῦμα τοῦ '40

Ἦταν, σι' ἀλήθεια, τόσο ἄνισος ὁ ἀγώνας Δαβίδ καί Γολιάθ! Ἡ νίκη ὅμως δέν εἶναι πάντοτε μέ τό μέρος τῶν πολλῶν καί ἰσχυρῶν. Πολλές φορές ἡ ἱστορία ἔχει νά δείξει θαύματα: γεγονότα πού μαρτυροῦν πῶς ὁ Θεός δείχνει θαυμαστά τὴ δύναμή του, ἀναδεικνύοντας νικητὲς τοὺς ἀδύναμους καί τοὺς λίγους, ἀρκεῖ νά πιστεύουν σ' Αὐτόν.

Τό θαῦμα αὐτό τό ἔχει ζήσει πολλές φορές καί ἡ δική μας πατρίδα. Καί νά, τοῦτες τίς μέρες γιορτάζουμε ἓνα ἱστορικό γεγονός πού μᾶς θυμίζει τόσο τὴν ἱστορία τοῦ Δαβίδ καί τοῦ Γολιάθ! **28 Ὀκτωβρίου 1940:** Ἀπ' τὴ μία μεριά ἡ Ἰταλία μέ τὸν πάνοπλο καί πολυάριθμο στρατό, ἀπὸ τὴν ἄλλη οἱ Ἕλληνες λίγοι, μέ ἐλάχιστα καί παλιά ὅπλα. Καί ὁ «Γολιάθ», ἡ Ἰταλία, αἰφνιδιαστικά καί χωρὶς κανένα λόγο ζητᾷ νά ὑποδουλώσει τὴν πατρίδα μας. Κι ἐμεῖς οἱ μικροί

άρνηθήκαμε καί εἶπαμε «ΟΧΙ!».

Πῶς τολμήσαμε ἐμεῖς οἱ λίγοι, μέ τά ἐλάχιστα ὄπλα καί ἐφόδια νά τά βάλουμε μέ τόν «γίγαντα» αὐτόν πού μᾶς ἀπειλοῦσε; Ἡ νίκη τῆς Ἰταλίας ἦταν σίγουρη. Μέ μαθηματική ἀκρίβεια, συγκρίνοντας τίς δυνάμεις τῶν Ἰταλῶν μέ τίς δικές μας ὁ ἐλληνικός λαός θά ἔπρεπε νά εἶχε ἐξοντωθεῖ. Ὁ λαός αὐτός ὅμως εἶχε κάτι πού ἡ Ἰταλία δέν τό ὑπολόγισε: εἶχε πίστη στόν Θεό, τήν πίστη τοῦ Δαβίδ καί ἀγάπη στήν πατρίδα. Μία πίστη καί μία ἀγάπη πού γέννησαν στήν καρδιά κάθε Ἑλληνα γενναιότητα καί ἥρωισμό.

Ὅλοι, μικροί μεγάλοι, ἔνωσαν τήν προσευχή τους στόν Θεό καί ἰκέτεψαν γιά τή δική Του βοήθεια, ζήτησαν τήν πρεσβεία καί τή βοήθεια τῆς Παναγίας μας. Καί τό θαῦμα ἔγινε: Ἡ μικρή Ἑλλάδα νίκησε τόν γίγαντα «Ἰταλία».

Κάθε φορά, παιδιά, πού ἡ πατρίδα μας βρίσκεται μπροστά σέ κάποιο κίνδυνο ἢ ἀπειλή, κάθε φορά πού ἀντιμετωπίζει δύσκολα προβλήματα -ὅπως τώρα πού ζεῖ ὥρες ἀγωνίας γιά τά οἰκονομικά καί ἐθνικά μας θέματα-, ἂν οἱ Ἕλληνες ζητοῦμε μέ πίστη τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ, Ἐκεῖνος δέν θά μᾶς ἐγκαταλείπει. Δυστυχῶς, οἱ πιο πολλοί στήν πατρίδα μας σήμερα ξέχασαν τό παρελθόν. Ξέχασαν πόσο ὁ Θεός μπορεῖ νά μᾶς βοηθήσει. Ἐπαψαν νά πιστεύουν στό θαῦμα.

Αὐτό ὅμως πού οἱ μεγάλοι ἔχουν ξεχάσει, αὐτό πού μακριά ἀπό τόν Θεό δέν μπορεῖ κανείς νά καταφέρει, μπορεῖτε νά τό καταφέρετε ἐσεῖς. Ἐσεῖς, τά παιδιά, πού εἴστε ἡ ἐλπίδα αὐτοῦ τοῦ τόπου. Μείνετε κοντά στόν Θεό, προσευχηθεῖτε, θυμίστε στούς μεγάλους ὅτι ὑπάρχει Θεός. Ξέρετε, ὁ Θεός ἀγαπᾷ καί ἀκούει τίς προσευχές πού κάνουν τά μικρά παιδιά. Κάθε βράδυ στήν προσευχή σας πολύ νά Τόν παρακαλᾶτε νά φυλάξει καί νά βοηθήσει τήν πατρίδα μας, τήν Ἑλλάδα μας, πού γιά τήν ἐλευθερία της, γιά τήν ἐλευθερία ὅλων μας, τόσοι ἥρωες θυσιάστηκαν. Ναί, παιδιά! Εἶναι χρέος ὅλων μας: Νά μὴν ξεχνᾶμε νά προσευχόμαστε γιά τήν πατρίδα μας.

Μέ την πίστη στον Χριστό
καί την Παναγία οδηγό
ή πατρίδα μας δέν θά σβήσει,
στους άγώνες θά νικήσει!

ΕΠΟΠΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

1. Ζωγραφιές.
2. Κρυπτόλεξο.
3. Ύλικο για γιορτή 28ης Οκτωβρίου.